

Ara ve Nadal?

«Per un polític espanyol, cedir per pactar és una feblesa, en el millor dels casos, i el producte d'un vil xantatge en el pitjor»

Ningú pot saber què passarà el dia de Nadal, però hi ha un factor que ho complica tot: la mentalitat espanyola. Per un polític espanyol, cedir per pactar és una feblesa, en el millor dels casos, i el producte d'un vil xantatge en el pitjor. Els nacionalistes perifèrics ho saben bé: eren "insaciables" perquè volien alguna cosa a canvi dels vots de la investidura. Ara podem veure les maniobres que fa en Rajoy per fer veure que no ha cedit davant C's, no pas perquè pugui negar-se a unes mesures tèbies contra la corrupció, que no pot, sinó perquè no es noti que està cedint. De manera que la política hi és impossible. La política, arribat el cas, és negociació, cessió i pacte.

Espanya s'havia acostumat a les majories sense complicacions -ara CiU, ara el PNB?, que permetien mantenir dreçades les fronteres entre els dos partits del règim. Ara aquesta frontera s'hauria de diluir i no sembla tan complicat pactar tres o quatre coses que els uneixen o que els podrien unir (reforma constitucional i un pacte per treballar en tres àmbits complicats: educació, mercat laboral i seguretat), però segurament no en seran capaços, perquè qui cedeixi perd. Perd hidalguia, no res més. És l'edifici que han construït, perquè són això, i ara no saben sortir-ne.

Sabent això, aquells que esperen que fructifiqui la tercera via ho tenen clar. Cedir davant un nacionalisme que "vol trencar Espanya" és impensable. David Cameron va acceptar el referèndum i, quan les coses se li posaven morades, va prometre una Devolution esplèndida, que després no ha complert. Això, a Espanya, és impensable (no pas que incompleixin els compromisos, això ho fan cada dia: pregunteu a Rodalies o a la N-340). D'aquí la via unilateral. Algú pot pensar que és una amenaça per forçar una oferta plausible, però no: ni per Nadal, no per Reis. Hi estem sols, en aquest procés.